

نگرشی به جایگاه پیاده‌مداری در فضای شهری با تمرکز بر حس - دل‌بستگی به مکان؛ نمونه‌ی موردی: خیابان قارن ساری

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۵/۱۴

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۶/۲۱

کد مقاله: ۲۰۹۲۴

مهسا حقانی^{۱*}، سحر مجیدی هتکه‌لویی^۲

چکیده

امروزه طرح‌های توسعه‌ی شهری در گسستی عمیق با سنت گذشته‌ی خود و با محوریت حرکت سواره در فضای شهری و کم‌رنگ شدن حضور عابران پیاده شکل گرفته‌اند. این امر موجب کاهش تعاملات اجتماعی، کیفیت، امنیت، سرزندگی و... در فضای شهری شده‌است. به نظر می‌رسد، خلق فرصت قدم‌زدن با احداث پیاده‌راه در شهرهای معاصر رویکردی مناسب در جهت ایجاد و ارتقای حس دل‌بستگی به فضای شهری باشد. از این رو در پژوهش حاضر، خیابان قارن ساری به عنوان یکی از خیابان‌های اصلی که مرکز تجاری این شهر نیز محسوب می‌گردد؛ به عنوان نمونه‌ی موردی پژوهش، با هدف ارزیابی اثر اجرای طرح پیاده‌راه، بر دل‌بستگی به فضای شهری اجرا گردید. پژوهش حاضر از نظر ماهیت، توصیفی-تحلیلی و از لحاظ روش، پیمایشی محسوب می‌شود. جامعه‌ی آماری تحقیق شامل مراجعان پیاده و سواره‌ی خیابان قارن ساری بودند که تعداد نمونه‌ی آماری با استفاده از فرمول کوکران ۳۰۰ نفر محاسبه گردید؛ همچنین ابزار گردآوری داده‌ها پرسشنامه‌ی محقق ساخته بوده‌است که با آلفای کرونباخ ۰.۸۶۲ تأیید گشت. در انتها جهت تحلیل داده‌ها از نرم‌افزار SPSS و از روش آزمون T-استیودنت استفاده گردید. نتایج حاصل حاکی از آنست که فاکتورهای آشنایی و خوانایی در این خیابان در شرایط مطلوبی بوده و فاکتورهای قلمرویی و شخصی‌سازی در شرایط مطلوبی قرار ندارند که این امر موجب قرارگرفتن شاخص تعامل شناختی در بالاترین رتبه و شاخص تعامل رفتاری در پایین‌ترین رتبه شده‌است.

واژگان کلیدی: پیاده‌مداری، حس دل‌بستگی به مکان، فضای شهری، خیابان قارن، شهر ساری.

۱- عضو هیأت علمی، گروه مهندسی معماری، دانشکده مهندسی ساختمان و معماری، دانشگاه فنی و حرفه‌ای، تهران، ایران. (نویسنده مسئول) Mhs.haghani@yahoo.com

۲- عضو هیأت علمی، گروه مهندسی معماری، دانشکده مهندسی ساختمان و معماری، دانشگاه فنی و حرفه‌ای، تهران، ایران.